

Josep Cuní ens

"Des d'un quart pis de la Gran Via, torna Josep Cuní als matins, pels micròfons de COM Ràdio. Torna més incisiu, amb una nova desimboltura, com a prova que la cosa sabàtica és bona si s'aprofita per aprendre més, sobre tot als Estats Units, on ara la ràdio pega fortíssim."

Aleix Vidal-Quadras.

Dilluns, 18. Ho vaig escriure fa mesos i me'n demanaren explicacions: havia dit que el catalanisme necessita més que mai un sant Pau que l'acosti als gentils. De fet, no és perquè sant Pau transformés una obscura secta en una fe universal sinó perquè va trobar un nou llenguatge per fer-ho factible. Certament, el sant Pau del catalanisme post-pujolista no prega pas a les capelles del PP: això és una operació ben distinta, fins ara de maquillatge, però encara susceptible de sedimentació positiva, tot i que el pont entre Trias de Bes i Aleix Vidal-Quadras pugui cruixir tots els dies. Per afinitats, el sant Pau tan necessari potser sigui a Unió Democràtica, encara que no hagi tastat la pols del camí de Damasc.

Dimarts, 19. Des d'un quart pis de la Gran Via, torna Josep Cuní als matins, pels micròfons de COM Ràdio. Torna més incisiu, amb una nova desimboltura, com a prova que la cosa sabàtica és bona si s'aprofita per aprendre més, sobretot als Estats Units, on ara la ràdio pega fortíssim. Disposada als reptes de fusions i fibres òptiques, la nova fórmula de Cuní és com l'antiga fórmula de Cuní: ja deia d'Ors que els experiments s'han de fer amb gasosa. Hi ha apostes sobre la batalla competitiva entre la COM amb Cuní i Catalunya Ràdio. També intriga la relació entre Josep Cuní i els clients del seu programa, de signe municipal socialista, però l'espectacle fonamental és veure com Cuní neda contracorrent, imposa una sintonia en els "diaris" i compareix de bell nou quan som sota la dut-

Josep Cuní.

xa o amb el cotxe de cap al treball, amb l'energia sempre engrescadora de la ràdio.

Dimecres, 20. He parlat amb un aspirant a guru. Com que creu que vivim una crisi d'autoritat torna a reflexionar sobre les condicions del bon liderat: "Entre d'altres coses, combinar un cert aire d'implicació distant i la capacitat de fer-se entendre per la gent". "No hi ha poder sense misteri -com deia De Gaulle-. També és imprescindible una gran autodisciplina". No sé com serà possible el misteri si el Cèsid i la premsa groga van fotografiant els líders en el moment de posar-se un supositori.

Dijous, 21. El major dinosauri carnívor del món l'han descobert a la Patagònia, un fòssil que fa noranta-set milions d'anys depredava amb tota impunitat les terres del hemisferi sud. Ho diu la revista *Nature*, fent hipòtesis sobre les vuit tones de pes de la bèstia. Li suposem una extraordinària capacitat de trituració, però potser no faci falta anar fins al Quaternari per trobar una espècie tan destructora: aquesta setmana ha reaparegut l'estratègia de Mario Conde, i encara no havíem paït totes les revelacions -la majoria no denunciades ni refutades- de Jesús Cacho al seu llibre sobre l'home de Banesto. L'operació de comprar secrets de l'estat per anar contra l'estat no és nova, ni és nova la capacitat adquisitiva de consciències i plomes periodístiques. Tota la tradició de l'*affairisme* a França triomfa amb la tercera república: Stavisky pràcticament compra l'estat, abans de suïcidar-se. Hi ha

a sorprès sota la dutxa

Mario Conde.

precedents, però mai no són un bon consol: no sé fins a quin punt hem arribat, però la possibilitat que algú pugui creure que catorze mil milions de pessetes dels contribuents espanyols puguin anar a parar a la butxaca de Mario Conde pel conducte que sigui sense que ningú no se n'adoni indica que hem tocat fons, un fons cobert per un llim verinós i saturat de monstruoses espècies abissals. La dimensió de l'afer és tan aparatosa que més d'un ciutadà pot pensar que el propi sistema democràtic no té prou antídots, si no és el cas que activem una mena de reforma moral. Tenim la seguretat de l'estat amb els pantalons desfets i només ens manca que una tempesta monetària galtegi la pesseta indefensa, com ahir mateix Alemanya deixava al pare la lira italiana perquè la suposava fora de la tercera fase de la unió monetària.

Divendres, 22. Amb les difícils unanimitats d'una Europa dels Quinze, el vet és la qüestió capital de la Unió Europea, de tanta presència a totes les agendes com de tan poca resolució a les cimeres. A Mallorca, avui i demà, els líders polítics de la Unió Europea tornen a tenir la patata calenta del vet a les mans: Londres s'hi oposa, França fa equilibris i Alemanya vol que París no s'amagui rere l'oposició frontal de Londres. Com era previsible des que Jacques Chirac va substituir Mitterrand, el president francès pot determinar de forma molt substancial els camins de la UE i no és de preveure que vulgui una major dissolució de les sobiraniaes nacionals en detriment de l'Europa de les nacions,

Jacques Chirac.

tot i que desitgi anar de bracet amb Helmut Kohl. Potser sigui l'hora de les "majories qualificades" o d'acotar àrees d'unanimitat i àrees de majoria. Aquest és el gran dilema: d'una banda, no deixar-se endur tothora pels altres i, d'altra banda, evitar que Grècia pugui vetar el reconeixement de Macedònia. Per acabar d'embullar la troca, ara només falta una victòria dels laboristes –en teoria menys euroescèptics que els *tories*– al Regne Unit i a Espanya una victòria de l'oposició, amb propensió chiraquiana. **Valentí Puig**